

Martie 5 Isus cheamă pe cei mai neânsemnați

Fiul risipitor

Textul biblic: Luca 15:11-24

Versetul de aur

Fiul i-a zis: "Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău." Luca 15:21

Introducere

În esență, pildele biblice compară ceva familiar, cum ar fi un obiect sau o experiență, cu un adevăr despre Dumnezeu și lucrarea lui. Pildele lucrează în două feluri: referința lor literală și implicațiile lor spirituale. Isus a învățat poporul prin pilde pentru a-și provoca ascultătorii să se gândească la ce presupuneri sau atitudini ale pildelelor erau în contradicție cu misiunea lui Dumnezeu (Matei 13:10-15). Lecția de astăzi este adesea numită pilda fiului risipitor. În timp ce cititorul modern folosește uneori denumirea de „risipitor” pentru a vorbi despre răzvrătirea fiului mai mic, sensul cuvântului este asociat cu risipa și cheltuielile nesăbuite. Isus a spus aceste pilde ca răspuns la criticile din partea fariseilor și a cărturarilor legii. Aceste grupări au fost supărate pentru că Isus „primește pe păcătoși și mănâncă cu ei” (Luca 15:2). De-a lungul misiunii sale, Isus s-a alăturat cu oameni pe care liderii religioși i-au considerat necurați.

Acești oameni erau „colectorii de taxe” evrei (Luca 5:30; 15:1) care colectau taxe pentru conducători. Vameșii erau urâți și considerați că și-au trădat poporul pentru că au ajutat Imperiul Roman și au luat taxe mari (Luca 3:12-13).

Un alt grup cu care Isus s-a alăturat frecvent au fost „păcătoșii” (Matei 9:11; Luca 7:34; 15:2). Acest nume sa dat oamenilor care nu au respectat Legea lui Moise, așa cum a fost interpretată de liderii religioși ai vremii.

Asocierea lui Isus cu acești oameni nu s-a limitat la adunările publice. Asocierea lui cu ei a fost esențială pentru misiunea sa de a-i căuta pe cei pierduți (Luca 19:10) și de a-i chema la pocăință și mântuire (5:29–31).

Contextul lecției

I. Fiul care aduce rușine (Luca 15:11-19)

A. Cerere rușinoasă (v. 11–12)

Pildele lui Isus sunt în general fără de nume (Luca 14:58; 16:1; 20:9). Practica aceasta face aluzie că El vorbește în pilde și nu despre o anumită persoană. Lecția de astăzi vorbește despre interacțiunea case se desfășoară între tată și fiul cel tânăr. De obicei copiii nu moștenesc pe părinți, numai după moartea tatălui (Num 27:8-11). Fiecare băiat va primi o parte din proprietatea tatălui ca moștenire. Bazat pe Legea lui Moise, cel mai mare băiat va primi parte dublă de moștenire (Deut 21:15-17). Cererea fiului cel tânăr a fost o rușine mare pentru tată și o rebeliune împotriva familiei. Tot Legea lui Moise recomandă consecințe dure pentru fiul care se revoltă împotriva familiei (Deut 21:18-21).

Totuși, în loc să răspundă conform legii, acest tată a răspuns cu milă și dragoste. Tatăl nu a căutat să-l pedepsească, în ciuda cererii josnice și dezonorante a fiului său.

B. O decizie egoistă (v 13-16)

Una era să ceară o parte de moștenire, dar el a cerut toată partea și a plecat de pe pământul

tatălui, care a fost o altă insultă. Lăsând totul în urmă înseamnă că el u mai avea de gând să se întoarcă la tatăl său.

Fiul nu a pierdut averea primită făcând investiții rele, ci a mâncat averea cu femei desfrânate. Foametea a fost frecventă în acele timpuri. În timpul foametei oameni se bazau pe generozitatea rudelor, vecinilor, dar acest tânăr care nu a avut pe cineva apropiat ca să-l ajute în acest timp de criză pentru că el a cheltuit toți bani primiți de la tatăl său.. Disperarea în care a ajuns la degradat în așa fel că ajuns să lucreze ca îngrijitor la porci, lucru care a fost degradant pentru un evreu care considera porcii ca fiind necurați. Acest fiu a suferit de trei feluri de rușini., și-a pierdut banii, a ajuns servitor și a ajuns să hrănească porcii. Pentru ascultătorii lui Isus, aceasta a fost o adevărată pedeapsă pentru dezonorarea adusă familiei. În acesta stare el era gata să mănânce din mâncarea porcilor dar nimeni nu i-o dădea.

C. Fiul și-a venit în fire (v 17-19)

Fiul și-a dat seama de prostia pe care a făcut-o, că a irosit tot ce a primit de la tatăl său. Faptul că „și-a venit în fire” este primul lucru pentru a fi iertat. Fiul și-a planificat întoarcerea acasă gândindu-se să-și ceară iertare mai înainte de la Dumnezeu apoi de la tatăl său (v 18). Acum se considera nevrednic să se mai numească fiul tatălui, cerând tatălui să fie considerat ca argat.

II. Compasiunea Tatălui (Luca 15:20-24)

A. O împăcare emoționantă (v20-21)

În ciuda lipsei de respect pe care tatăl o îndurase, el spera că fiul său pierdut și risipitor se va întoarce. Acea întoarcere ar fi un act de pocăință chiar înainte ca fiul să poată exprima o astfel de pocăință în cuvinte. Tatăl a ignorat toată rușinea adusă în timp ce alerga spre fiul său. Spunând această pildă, Isus a intenționat să arate compasiunea lui Dumnezeu. Când poporul lui Dumnezeu se răzvrătește, El răspunde cu milă (Neem 9:17-18). Dar noi trebuie să înțelegem că în același timp mila lui Dumnezeu are limite, El nu va tolera pe cei care nu se pocăiesc cu adevărat și pe cei care continuă să se răzvrătească

B. O sărbătoare plină de milă (v 22-23)

Tatăl la îmbrăcat în hainele cele mai bune și i-a pus un inel pe deget, care reprezintă o dragoste fără de margini. Apoi a tăiat vițelul gras și a făcut o sărbătoare din întoarcerea fiului plecat.

CONCLUZII:

Prin această pildă, Dumnezeu oferă și dorește reunire acolo unde există relații rupte. Ne putem simți rușinați și nedemni, așa cum sa simțit fiul mai mic din pildă. Totuși, la fel ca acest tată, Dumnezeu este generos și milostiv. Generozitatea lui a fost arătată de secole (Num 14:8; Deut 28:11; Efes 3:16; Iacov 1:5). Asemenea unui păstor care are grijă de turma lui, Dumnezeu are grijă de poporul Său și îl asigură de ce are nevoie (Ps 23:1; 1 Tim 6:17). Astfel de acțiuni sunt mărturie tuturor oamenilor despre generozitatea și credințioșia lui Dumnezeu (Fapte 14:17).

Dumnezeu îi primește pe toți oamenii, să devină copiii Lui iubiți din familia

Ce trebuie să memorăm: Trebuie să te întorci la Dumnezeu?